

[Hans Hedtoft.]

Ord og skaffe en Rigdom af de rare Sager og gode Materialer, som var stillet i Udsigt, til Landet. Vi trænger nemlig til det.

Ja, vil en eller anden sige: Nu kommer Julekaffen jo snart. Det er da et hurtigt Resultat, hvad kan man forlange mere?

Men jeg tvivler nu paa, at den nuværende Regering tør tage Æren for Julekaffen.

Sandheden er jo, at saavel Kaffen som de øvrige længselsfuldt ventede Kolonialvarer var indkøbt allerede før Valget. For at der ingen Uklarhed skal være om Spørgsmaalet, skal jeg nævne Tallene. Allerede midt i Oktober var der indkøbt: 6 000 t Kaffe, 425 t Te, 1 700 t Kakao, 450 t Kakao-pulver og knapt 4 000 t oversøisk Tobak.

Samtidig med Handelsministerens Bekræftelse af disse Tal vil jeg gerne have oplyst, hvorledes en yderligere stærk Forøgelse af Importen agtes gennemført.

Inden Handelsministeren gaar i Gang med at udarbejde sit Svar, vil jeg gerne tilføje to Ting, for det første, at det ikke i første Række er Kaffe, Tobak, Chokolade, Mandler o. lign., jeg er interesseret i. I rimelige Mængder anser jeg ganske vist disse Produkter for at være folkelige nødvendighedsartikler. Men det, jeg har mærket mig, er, at Arbejdsløsheden her i Landet er stigende. Pr. ultimo Oktober havde vi 70 pCt. flere arbejdsløse end paa samme Tid i Fjor. Desuden kan det ikke være undsluppet Opmærksomheden, at Bolignøden er voksende. Mange danske Familier i smaa Kaar tilbringer deres Liv i Rum, der er saa smaa og usle, at de ikke er et Land med Danmarks sociale Standard værdige. Derfor vil jeg henstille, at de Metoder, Venstre ifølge sin Valgpropaganda raader over til at skaffe Varer til Landet, bliver udfoldet, især hvor det drejer sig om at skaffe Materialer til Beskæftigelse og Byggeri. Handelsministeren bedes hurtigst muligt tage sine hemmelige Vaaben i Brug, der jo skal trylle Importvarerne frem til Landets Grænser. Det andet, jeg vil tilføje, er, at Import fra U. S. A. paa 20 Mill. Dollars-Laanet ikke tæller med. Forudsætningerne for dette Laan blev nemlig allerede skaffet til Veje før Valget — af den forrige Regering.

Statsministeren nævnte ogsaa Erhvervsfriheden i sin Tale. Men ogsaa her var Klagen gaaet af Trompeten. Han sagde, at „en Afvikling af Krigstidens Restriktioner vil blive søgt gennemført, efterhaanden som vort Lands økonomiske Vilkaar gør det muligt“. Enhver Regering, selv en af de foragtede socialdemokratiske, vilde have sagt det. Lad

mig benytte Lejligheden til her fra denne Talerstol at slaa et Hul gennem den taabelige Misforstaaelse, som samtlige antisocialistiske Partier under den nys overstaaede Valgkamp har søgt at slaa sig til Ridder paa: at Socialdemokratiet skulde nære en særlig Forkærlighed for Krigsrestriktionernes Bevarelse. Det har vi aldrig gjort. Der staar derimod i vort Program, at vi ikke vil bevare en eneste Restriktion for Restriktionens egen Skyld. Sandheden om dette er, at Flertallet af de erhvervsøkonomiske Krigsrestriktioner er gennemført og administreret af konservative Ministre som Christmas Møller, Halfdan Hendriksen og Fibiger. Flertallet af disse Restriktioner har vel været nødvendige, men mange af dem har monopoliseret Varernes Produktion og haft en Fordeling i de gamle Kanaler til Følge. Dette har i mange Tilfælde været til oplagt Skade for Forbrugerne, og fra Arbejderbevægelsens Erhvervsraad har der Gang paa Gang været fremført Protester. Vi er de første til at kræve alle overflødige Gevækster paa dette Reguleringssystem fjernet, saa der kan blæse frisk Luft ind i vort Lands Økonomi.

Men efter Programtalen at dømme er Venstregeringens Iver paa dette Punkt ikke saa brændende nu som i Valgtummelens glade Dage.

Ogsaa her vil vi imidlertid vente, at Handelsministeren — Regeringens erhvervspolitiske Ekspert — vil udfolde sine Evner og indfri de gyldne Løfter.

En Ting er jeg i denne Forbindelse særlig spændt paa at se, det er, hvorledes Importbevillingssystemet fremover skal ordnes. En vis Importkontrol kan sely en Venstregering ikke komme udenom. Handelsaftalerne nødvendiggør det. Og har Venstre lovet noget andet i sine Valgtaler, maa Handelsministeren nu æde det i sig igen. Den frie Bevillingsudstedelse lader sig som bekendt kun anvende paa begrænsede Omraader. Det, jeg er saa spændt paa, er, hvordan Venstre nu vil finde nye Metoder til Bevillingernes Fordeling. Den hittidige Metode med procentvis Fordeling efter et Basisaar, der i sin Tid blev indført i en Krisesituation og paa kort Sigt, er med Rette blevet kritiseret fra mange Sider, ogsaa fra socialdemokratisk Side.

Konkurrencen stivnede, og hvor Priskontrollen ikke var effektiv, tjente Importører og Grosserere store Penge paa Forbrugernes Bekostning. Under Krisens haarde Aar maatte vi tage dette som en ubehagelig medfølgende Omstændighed ved en i øvrigt saa gunstigt virkende Produktions- og Beskæftigelsespolitik. Men vi staar nu ved